

finde retfærdig, skal vi fra vor Side begaa en anden Uretfærdighed.

B. Holm: Naar der er Tale om Konsekventer her, forstaar jeg egentlig ikke den Slags Konsekventer. Thi i hele den Tid, jeg har været her i Rigsdagen, og det er nu paa 21de Aar, har det truffet af og til, at der har været fortjente Mænds Enker, som baade Regeringen og Rigsdagen have erkjendt, at man skyldte en Erkjendtlighed. Det staar jo frit for ved enhverjomhelst Leilighed, naar Sagen kommer for, om man anser disse Mænd for at være saa fortjente, at man af den Grund skalde give dem — hvad skal man kalde det — en Extrapension. Her er det mærkelige Tilfælde, at Ingen af dem, der have opponeret mod at give dette Extratillæg, har sagt, at disse Mænd, hvis Enker skulle have dette Extratillæg, ikke have gjort sig saa fortjent af Landet, at man af den Grund skalde nægte Tillæget. Jeg forstaar det ikke, og jeg forstaar endnu mindre, at man først nu begynder at træde op; thi det havde sandelig været mere nødvendigt for nogle Dage siden, da Spørgsmaalet var for om Andragender, som bleve henviste til Ministrene; thi der var virkelig mange af disse Andragender, som jeg vil sige aabent og ærligt, jeg vil stemme imod, hvis Ministrene tage Hensyn til dem. Hvorfor have de Herrer ikke gjort Indvendinger, særlig da der blev Tale om de tre Kapitainers Enker, som Alle først vare blevene giste med Kapitainerne, efter at disse først havde faaet deres Afsted. Da hørte man ikke et Ord fra nogen af de Herrer, og derfor kan jeg ikke forstaa, at man vil reise nogen Indvending mod, hvad der er kommet frem fra Udvalget i dette Tilfælde. De To, der ere blevene nævnte, ere saa fortjente Mænd, som det vel kan være, og efter at jeg har set Sagen rigtig igennem, ser jeg jo, at de to andre Forslag ere af den Bestaaffenhed, at ikke en, men mange, mange Gange ere lignende Forslag blevene vedtagne her, uden at der har reist sig en eneste Stemme derimod. Se nu f. Ex. paa Forslaget om Departementschefens Enke. Grunden til dets Fremkomst er, at vedkommende Mand ikke kunde faae Pension efter den hele Tid, han havde staaet i Stats-tjenesten, fordi hans Stilling som Departementschef ikke gjorde ham pensionsberettiget, men det er af den Slags Tilfælde, som vi have havt saa mange af, og som Folkethinget aldrig har modsat sig.

N. Nielsen: Til den ærede Ordfører skal jeg sige, at hvad der for mig er sømmeligt eller usømmeligt skal ikke han, men mine

Bælgere være Dommere over, og hvad der for mig er sømmeligt eller ikke sømmeligt at udtale her i Thinget — han sagde nemlig, at det var usømmeligt overfor Folkethinget — skal Formandens Klofte, men ikke det ærede Medlem dømme om. Naar den ærede Ordfører mente at kunne slaa mine berettigede Indvendinger ned ved at sige, at der er stemt for en hel Del Ting, som vare mere omstridelige end det her foreliggende, vil jeg dog sige til ham, at det er jo en almindelig Sædvane her, at de enkelte Medlemmer ikke kunne sætte sig ind i alle Enkeltheder, men derfor have vi Udvalgene, og naar vore Meningsfæller i Udvalget komme med Indstillinger til os, følge vi dem jo i Almindelighed, men hvis vi blive opmærksomme paa, at der er noget Forkert ved dem efter vor Opfattelse, tog vi selvfølgelig vort Standpunkt imod dem. Og for mig, som ikke har været opmærksom paa adskillige Punkter af det, han hentydede til, kunde der være megen Grund til ikke at byde dette Ordskifte ved enhver given Leilighed, da jeg jo er vis paa foreløbig at være i Mindretal; men det gjælder kun om at faae Principet op en Gang imellem, og her var en god Leilighed, som jeg ogsaa har benyttet. Naar det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (B. Holm) gjorde opmærksom paa, at Andragendeudvalget forleden Dag havde indstillet Ting, som han ikke mente, han kunde lade passere, saa skalde han den Gang have gjort, som jeg har gjort i Dag, nemlig traadt op og behjst det; saa vilde maaste flere Indstillinger ikke være blevene vedtagne. Jeg har for en Del af dem stemt i god Tro, men det vil jeg ikke paaftaa med Hensyn til alle de finantzielle Bevillinger. Endelig skal jeg gjøre opmærksom paa, og det er for mig det Væsentligste, at den finantzielle Side af Sagen staar uroftet fra den anden Side, nemlig dette, at de Penge, vi her tage og give ud af, ere komne ind som Skatter af Folks Lomme, der som Familieforsørgere kun have at leve af Somme fra $\frac{1}{4}$ og opad til $\frac{3}{4}$ af det, som denne Enke med de to Døttre skalde have. Derimod, Alt, hvad der tales om Hædersgaver og Sligt, falder ikke paa mig, berører ikke mig i mindste Maade, fordi jeg er fuldt med til noget Sligt, hvilken Form man saa kan finde; og saa kommer det ikke for mig an paa — det har jeg allerede udtalt, da jeg for flere Aar siden fremdrog det jamme Princip — om vi give lidt Mere eller lidt Mindre. Jeg kan endogsaa være med til temmelig store Summer, naar jeg anser det for berettiget. I dette Tilfælde, hvor der er Tale